



Arrest

nr. 61 768 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X en X, op 1 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.C. FRERE, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 december 2010 beslist de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.09.2010 werd ingediend door:

F., A. (R.R.: ...)
Geboren op (...) te (...)
+ echtgenoot: G., F. (R.R. (...))
Geboren op (...) te (...)
+ minderjarige kinderen:
G., A. (R.R. (...))
Geboren op (...)
G., L. (R.R. (...))
Geboren op (...)
Adres: (...)
Nationaliteit: Algerije

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat ze geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen wensen zich te beroepen op punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat hoewel de zus van betrokkene, F. N. (R.R. (...)), en de schoonbroer van betrokkene, G. A. (R.R. (...)), de Belgische nationaliteit bezitten, betrokkenen niet aantonen dat ze ten laste van hen waren of zijn. Er bevindt zich wel een bijlage 3bis, een verbintenis tot tenlasteneming, in het dossier maar gezien deze bijlage geen uitsluitel geeft over het inkomen van de garant, kan deze niet worden geaccepteerd in het kader van punt 2.3 om de tenlasteneming te bewijzen. Verder blijkt ook het rijksregister dat betrokkenen niet op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, wat vereist is voor een eventuele regularisatie op basis van punt 2.3 (zus en schoonbroer wonen te Kortrijk-Heule). Betrokkenen voldoen dus niet aan de criteria voor een regularisatie op basis van punt 2.3 van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (verzoekers staven dit door een schoolattest voor A. voor de periode van 07.04.2008 tot 30.06.2008, sinds 01.09.2008 en sinds 19.01.2009; een schoolattest voor L. sinds 01.09.2008 en sinds 01.01.2009; een aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 21.04.2009 voor verzoeker; een deelcertificaat Breakthrough A + B d.d. 13.11.2009 voor verzoeker; een kerstrapport 2009-2010 voor A. en een attest van inschrijving Nederlands voor anderstaligen, niveau 1, d.d. 22.09.2009 voor verzoeker, verzoekers zouden vloeiend Franstalig zijn, ze zouden ook goed Nederlands spreken en zouden hier duurzame vriendschapsrelaties opgebouwd hebben), dit doet niets af aan de voorwaarde van tenlaste zijn van de Belgische familieleden en samenwonen met hen. Deze elementen van integratie zijn louter op zichzelf geen element voor verblijfsregularisatie.

Er dient opgemerkt te worden dat de advocaat van betrokkene de volgende elementen zowel aanhaalt in de ontvankelijkheid als in de gegrondheid: (de vermeende schending van art. 8 van het E. V.R.M, de vermeende schending van artikels 2, 3, 9, 16 en 28 van het I. V.R.K en het verbreken van de sociale banden met het land van herkomst). Er dient echter door verzoekers een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen (RVV arrest nr. 30 741 van 27.08.2009). Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkenen halen aan dat ze in een prangende humanitaire situatie verkeren daar een verwijdering van betrokkenen in strijd zou zijn met het artikel 8 van het EVRM (naar Johan Vande Lanotte 'overzicht

publiekrecht!). Het familiale en privéleven van verzoekers zou geschonden worden daar het zich geheel in België zou afspelen. De oudere zus van verzoekster, mevrouw F. N. (R.R. 64092652208) heeft de Belgische nationaliteit en haar andere zus, F. L. (R.R. 72062955235) heeft een verblijfsvergunning. Verzoekster zou van hen niet enkel financiële steun maar ook emotionele steun krijgen. Van deze laatste beweringen worden geen bewijzen voorgelegd. Betrokkenen beweren dat een gedwongen terugkeer een pertinente schending van het artikel 8 van het E.V.R.M, zou uitmaken, omwille van het verblijf van deze familieleden in België. We kunnen stellen dat betrokkenen niet afdoende aantonen dat een verwijdering in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. Betrokkenen wonen niet samen met één van de zussen. Verder merken we op dat de zus van verzoekster, mevrouw F. N., reeds sinds 1991 in België verblijft en dat de andere zus van betrokkene, mevrouw F. L., volgens haar eigen verklaringen, sinds 1998 in België verblijft. Betrokkenen (verzoekster en haar kinderen) verblijven echter pas, volgens haar eigen verklaringen, sinds 26.12.2007 in het Rijk. We kunnen dus stellen dat betrokkene perfect in staat was 17 jaar zonder haar oudste zus en tien jaar zonder haar andere zus door te brengen en er dus geen sprake kan zijn van een ernstig nadeel ten opzichte van betrokkenen.

Betrokkenen halen verder aan dat alle sociale banden in hun land van herkomst definitief verbroken zijn. Dit argument kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkenen deze bewering niet staven met tenminste een begin van bewijs. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers ruim 33 jaar in het land van herkomst en bijgevolg kunnen hun opgebouwde relaties in België geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van art. 2 en art. 16 (van Verdrag van de Rechten van het Kind), kan niet aanvaard worden. Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen. Wat betreft art. 9 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, dat stipuleert dat ieder kind recht heeft op een leven samen met de ouders, dienen we op te merken dat het aanhalen van dit artikel ons in deze context misplaatst lijkt, daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Dit element vormt dus geen element ten gronde voor regularisatie.

Betrokkenen verwijzen verder naar artikel 3 in combinatie met artikel 8 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind. Hier dient opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Hetzelfde gaat op voor de verwijzing naar het boek 'ontwikkelingspsychologie'. Men kan er niet van uitgaan dat de plotse verandering van onderwijstaal voor deze kinderen negatieve gevolgen zal hebben. Verder dienen we op te merken dat betrokkenen het land niet dienen te verlaten, gezien ze momenteel een legaal verblijf kennen (attest van immatriculatie geldig tot 04.01.2011)

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd afgesloten op 24.07.2008 met de beslissing 'weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken. De eerste asielaanvraag van verzoekster werd afgesloten op 24.07.2008 met de beslissing van 'weigering van verblijf door de Dienst Vreemdelingenzaken Hun gezamenlijke (tweede) asielaanvraag werd afgesloten op 18.08.2009 met de beslissing weigering vluchtelingenstatus - weigering subsidiaire bescherming ' door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, hen betekend op 19.08.2009. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedures - namelijk voor de eerste asielpprocedure van verzoekster iets meer dan vijf maanden, voor verzoeker net geen twee maanden en iets meer dan acht maanden voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpen de verzoekende partijen de schending op van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van

de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 3 en 28 van het Internationaal Verdrag van de Rechten van het Kind (IVRK).

In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Een derde middel is afgeleid uit de schending van "het motiveringsbeginsel" en in het bijzonder van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel.

In hun vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Naast een citering van de artikelen 9 en 9*bis* van de Vreemdelingenwet en een theoretische uiteenzetting omtrent het dubbel onderzoek op het vlak van de ontvankelijkheid en gegrondheid van de aanvraag, doen de verzoekende partijen gelden dat zij in december 2007 (tweede verzoekster en de kinderen) en mei 2008 (eerste verzoeker) aangekomen zijn in België, dat zij met uitzondering van een zeer korte periode sinds hun aankomst België niet meer hebben verlaten en dat het centrum van hun belangen zich dus situeert in België. Dit is zeker het geval omdat hun minderjarige kinderen hier schoollopen. Zij stellen dat de belangrijkste criteria voor regularisatie in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 staan, maar dat er nog enkele andere situaties in aanmerking kunnen komen volgens de praktijk van de dienst Vreemdelingenzaken. Een aanvraag kan dan ook zinvol zijn in één van de volgende gevallen: een lange asielprocedure en volgende procedures, familie met een schoolgaand kind sinds 2007, bijzondere banden met België en prangende humanitaire situaties, duurzame lokale verankering, een lange gezinsherenigingsprocedure, onverwijderbaarheid, het feit dat men staatloos is.

Wat betreft de specifieke argumentatie omtrent het criterium 2.3 van voornoemde instructie, stellen de verzoekende partijen vast dat de verwerende partij niet betwist dat de zus en de schoonbroer van de verzoekende partijen de Belgische nationaliteit bezitten. Evenmin wordt betwist dat de schoonbroer een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende. Toen eerste verzoekster na haar gedwongen transfer naar Frankrijk tijdens de maand augustus van 2008 terug naar België kwam werd zij, samen met haar twee kinderen, opgevangen door dit gezin. Sindsdien worden de verzoekende partijen verder ondersteund door dit gezin. Zij erkennen dat zij niet op hetzelfde adres wonen als de zus en schoonbroer, doch stellen dat criterium 2.3 van de instructie dat niet als voorwaarde stelt. De verzoekende partijen verwijzen naar de expliciete verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij zijn formeel dat zij verder ondersteund worden door de zus en schoonbroer en zij menen dan ook dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van criterium 2.3 van de instructie.

Zelfs al zouden zij geen toepassing kunnen maken van voormeld criterium 2.3, *quod non*, is het duidelijk dat er in hoofde van de verzoekende partijen prangende humanitaire omstandigheden aanwezig zijn waardoor zij in aanmerking komen om een verblijfsrecht te bekomen. Zij verwijzen hier expliciet naar artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. *In casu* werden, wat betreft artikel 8 van het EVRM enkel op gestandaardiseerde wijze de argumenten van de verzoekende partijen herhaald, en is er geen belangenafweging in de bestreden beslissing terug te vinden tussen het recht op een privéleven en het wettig nagestreefd doel van de bestreden beslissing. Een loutere formele motivering met standaardzinnen kan in die zin niet worden weerhouden. Bovendien hebben de verzoekende partijen geen gewelddadige feiten gepleegd, zijn de banden met het land van herkomst uiterst summier, om niet te zeggen nihil, en zijn de banden met België bijzonder groot gezien de integratie, werkwillegheid, aanwezigheid van familie, vrienden- en kennissenkring, en het schoollopen van de twee kinderen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 28 van het IVRK stellen de verzoekende partijen dat deze artikelen zouden worden geschonden indien zij samen met hun kinderen zouden moeten afreizen naar Algerije omdat alle investeringen die de verzoekende partijen hebben gedaan met het oog op het schoollopen in België teniet worden gedaan. Voor de kinderen is het belangrijk dat zij hun gewoon stramien van vooruitgang verder kunnen blijven volgen. De verzoekende partijen verwijzen hierbij expliciet naar het arrest van de Raad van State nr. 144.961 van 25 mei 2005, en citeren naar de motivering om de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken te vernietigen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geven de verzoekende partijen weerom een theoretische uiteenzetting en betogen zij dat er drie fundamentele normen ten grondslag

liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid, en zorgvuldigheid. De aangevochten beslissing neemt duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking, zodat zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De afwijzing gebeurde op basis van een zeer summiere en gestandaardiseerde analyse van de door de verzoekende partijen ingeroepen buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het besluit werd genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens. De verzoekende partijen verwijzen naar de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Aangaande de schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het redelijkheidsbeginsel stellen de verzoekende partijen onder verwijzing naar rechtspraak dat niet alleen de motieven van de bestreden beslissing niet formeel aanwezig zijn, maar deze minstens niet afdoende zijn. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid motiveerde de bestreden beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt dat de aanvraag ongegrond is. Het spreekt vanzelf dat het belang van de verzoekende partijen levensgroot is, met name dat zij hier in België waar zij reeds lang het centrum van hun belangen hebben, niet in het minst omdat hun kinderen hier school lopen, verder verblijf mogen houden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deed geen duidelijke en concreet gemotiveerde belangenafweging.

Tenslotte betogen de verzoekende partijen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de bestreden beslissing het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel naast zich neerlegt. In het algemeen kan volgens de verzoekende partijen gesteld worden dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. Naast de criteria voor regularisatie zoals opgenomen in voornoemde instructie is er onder meer de criteria van 'bijzondere banden met België' en 'prangende humanitaire situatie' op grond waarvan men in aanmerking kan komen voor regularisatie. Door dit zo voor te stellen heeft de verwerende partij bepaalde verwachtingen gecreëerd voor bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder de verzoekende partijen. Zij zijn hier goed geïntegreerd, spreken zeer goed Frans en Nederlands, en hebben hier twee kinderen die in het Nederlandstalige onderwijsnet schoollopen. Kortom, de volledige leefwereld van de verzoekende partijen en hun kinderen situeert zich in België. Zij menen dan ook dat zij in aanmerking komen voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn op hen zeker van toepassing.

2.2. Omwille van de verknochtheid tussen de verschillende aangevoerde middelen, worden deze samen beoordeeld.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers voeren bijgevolg in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.2 De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De thans aangevochten akte heeft betrekking op de gegrondheid van de aanvraag.

2.2.3.1. De verzoekende partijen uiten in eerste instantie kritiek op dat onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de toepassing van criterium 2.3 van de instructie, in essentie stellende dat zus en schoonbroer van verzoekster de Belgische nationaliteit bezitten, haar schoonbroer een tenlasteneming ondertekende, dat zij werd en wordt opgevangen door dit gezin en dat de instructie niet als voorwaarde stelt dat men op hetzelfde adres verblijft. Zij zijn formeel dat zij verder ondersteund worden door de zus en schoonbroer en zij menen dan ook dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van criterium 2.3 van de instructie.

2.2.3.2. Dienaangaande moet echter het volgende worden gesteld :

Hoewel voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd, stelt het bestuur in de bestreden beslissing expliciet dat “de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd (heeft) om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen ». Verzoekers verzetten zich hier niet tegen. De Raad zal bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan of de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid die haar is toebedeeld bij het nemen van beslissingen over de gegrondheid van aanvragen zoals de voorliggende.

2.2.3.3. Criterium 2, en meer specifiek 2.3 van de vernietigde instructie luidde als volgt:

“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

(...)

2.3. De familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen maar van wie het verblijf dient te worden ‘vergemakkelijkt’ in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben;”

In de verduidelijking bij deze instructie wordt met betrekking tot deze hypothese gesteld dat hiermee ook het familielid van een Belg wordt bedoeld en dat dit criterium ook kan spelen als het familielid niet ten laste is in het land van herkomst maar wel ten laste valt in België.

De verzoekende partijen moeten met andere woorden aantonen dat zij ofwel ten laste zijn van de EU-burger, ofwel inwoonden bij de EU-burger, ofwel dat zij om ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.

2.2.3.4. De verzoekende partijen erkennen dat zij niet samenwonen met het gezin waarop zij steunen. Evenmin voeren zij aan dat er sprake zou zijn van ernstige gezondheidsredenen. Derhalve dienen zij aan te tonen dat zij ten laste zijn van dat gezin.

In het verzoekschrift wordt dienaangaande gesteld dat niet betwist wordt dat de schoonbroer een verbintenis tot tenlasteneming ondertekende. Na nazicht van het administratief dossier blijkt inderdaad dat er zich een niet-gedateerde tenlasteneming in het dossier bevindt, een model bijlage 3bis, zonder één enkele aanduiding met betrekking tot het inkomen van de garant. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat het argument in de bestreden beslissing dat deze bijlage geen uitsluitel geeft over het inkomen van de garant en daarom niet kan worden geaccepteerd in het kader van punt 2.3 om de tenlasteneming te bewijzen, kennelijk onredelijk zou zijn in het licht van de ruime discretionaire

bevoegdheid van de verwerende partij. De loutere bewering dat zij formeel zijn dat zij ondersteund worden door de zus en schoonbroer staven zij met geen enkel ander begin van bewijs, en kan derhalve niet dienstig worden aangebracht om het bedoelde motief te ondermijnen, net zomin als een verwijzing naar 'de expliciete verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet', zonder hier *in concreto* op in te gaan.

2.2.4. Voor zover de verzoekende partijen verder in het algemeen betogen dat een aanvraag ook zinvol kan zijn in één van de volgende gevallen wanneer zij niet onder de criteria van voormelde instructie zou vallen: een lange asielprocedure en volgende procedures, bijzondere banden met België en prangende humanitaire situaties, duurzame lokale verankering, een lange gezinsherenigingsprocedure, onverwijderbaarheid, en het feit dat men staatloos is, moet worden vastgesteld dat zij niet aantonen dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de gegevens die zij in en bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegden.

2.2.5. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 3 en 28 van het IVRK, dient in eerste instantie te worden vastgesteld dat de uiteenzetting van de verzoekende partijen is ontleend aan de uiteenzetting in hun aanvraag onder het kopje "II. In rechte, a. Met betrekking tot de ontvankelijkheid, 2. Buitengewone omstandigheden". Hoewel onder het kopje "b. Met betrekking tot de gegrondheid" wordt verwezen naar deze uiteenzetting, is het duidelijk, zowel in de aanvraag als in het verzoekschrift, dat bedoeld wordt op een mogelijke schending van de voormelde bepalingen in geval een niet-vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst zich zou opdringen. Evenwel heeft de aangevochten akte geen betrekking op de onontvankelijkheid van de aanvraag, doch op de ongegrondheid ervan, en gaat ze niet gepaard met een verwijderingsmaatregel (RvS 28 augustus 2008, nr. 185.919), zodat de schending van de aangevoerde bepalingen niet aan de orde is.

Overigens, en ten overvloede, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd waar zij stellen dat in de bestreden beslissing geen belangenafweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en hun argumenten slechts op gestandaardiseerde wijze werden herhaald. Uit de hiervoor geciteerde motivering blijkt immers dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt wat betreft de eventuele schending van art. 8 EVRM gebaseerd op de concrete omstandigheden waarin de verzoekende partijen zich bevinden. De verzoekende partijen betwisten deze motivering niet *in concreto* en tonen alleszins niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijk wijze zou hebben gehandeld.

2.2.6.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht beperken de verzoekende partijen zich ertoe te stellen dat de aangevochten beslissing duidelijk niet alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking neemt, zodat zij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. De afwijzing zou gebeurd zijn op basis van een zeer summiere en gestandaardiseerde analyse van de door de verzoekende partijen ingeroepen "buitengewone omstandigheden" (sic), en uit de bestreden beslissing zou niet blijken dat het besluit werd genomen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens.

2.2.6.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Hiervoor, sub 2.2.4., werd reeds gesteld dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de gegevens die zij in en bij hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voegden.

2.2.7.1. Wat de beweerdde schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreft stellen de verzoekende partijen dat in het algemeen kan gesteld worden dat regularisatie alleen moet worden toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn. Naast de criteria voor regularisatie zoals opgenomen in voornoemde instructie is er onder meer de criteria van 'bijzondere banden met België' en 'prangende humanitaire situatie' op grond waarvan men in aanmerking kan komen voor regularisatie. Door dit zo voor te stellen heeft de verwerende partij volgens hen bepaalde verwachtingen gecreëerd voor bepaalde groepen van vreemdelingen, waaronder de verzoekende partijen. Zij zijn hier goed geïntegreerd, spreken zeer goed Frans en Nederlands, en hebben hier twee kinderen die in het Nederlandstalige onderwijsnet schoollopen. Kortom, de volledige leefwereld van de verzoekende

partijen en hun kinderen situeert zich in België. Zij menen dan ook dat zij in aanmerking komen voor regularisatie. Humanitaire redenen zijn volgens hen zeker op hen van toepassing.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Zoals hiervoor werd gesteld beschikt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid inzake de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij beoordeelt elk individueel geval op discretionaire wijze aan de hand van de concrete gegevens van elk dossier, zoals dat *in casu* is gebeurd. Voor zover de verzoekende partijen een vaste gedragslijn zouden afleiden uit de vernietigde instructie, blijkt uit hetgeen hiervoor reeds werd gesteld dat niet is aangetoond dat de erin opgenomen criteria op een kennelijk onredelijke wijze zouden zijn toegepast. De verzoekende partijen maken een schending dan ook niet aannemelijk.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verwerende partij op grond van de hiervoor geciteerde deugdelijke en afdoende motivering genoegzaam heeft kunnen besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag. Noch de motiveringsplicht, noch de andere door de verzoekende partijen aangehaalde schendingen kunnen worden aangenomen. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS